

Posudek oponenta na diplomovou práci Daniely Haubertové *Intimita jako jeden ze základních znaků těsných vztahů*, katedra psychologie FF UK, 2012

Předložená práce se snaží empiricky podchytit jev, který jako slovní obrat bývá často používán, ale jehož přesnější chápání je jen matné. Už to je třeba autorce připsat jako zásluhu. Mohlo by se zdát, že právě dnešní na výkon a obecně na materiální podobu zaměřený svět si říká o obnovení zájmu o ony těsné vztahy. Ale je to přece jen již déleodobější trend. V šedesátých letech se o to snažila (i když spíše ze sociologického hlediska) např. Eva Illouz např. v publikacích o romantické lásce v době kapitalismu a u ní najdeme dokonce odkaz na podobné úvahy již u F. Nietzscheho.

Autorka si pro vlastní zkoumání tvoří dobré předpolí v teoretické části. Zde prochází řadu chápání intimity. Ukazuje se (vcelku podle očekávání), že definic je více. Jak z literatury, tak i z výsledků autorčina zkoumání vystupuje intimita jako oblast zahrnující celou škálu jevů: jak emoce, tak pojmenování vztahů i chování, resp. výsledky chování. Autorka si toho je dobře vědoma a v průběhu práce a v diskusi se s tím snaží vypořádat.

Vlastní výzkum znamenal projít dvěma samostatnými fázemi sběru dat a jejich vyhodnocením. Nejdříve bylo třeba shromáždit asociace na téma *intimita* a vytvořit smysluplné kategorie. Ve druhé fázi byl takto podložený seznam kategorií umístěn na prototypické likertovské škále ve třech oblastech (rodinné vztahy, přátelské vztahy a partnerské vztahy). V poměrně rozsáhlém přehledu výsledků se potom dozvídáme, jak intimitu definuje sledovaná subpopulace, jak se liší zmíněné oblasti a je-li rozdíl mezi muži a ženami. Autorka konstatuje řadu podobností s předchozími zahraničními studiemi, ale i nečekané zvláštnosti. Autorka si je také vědoma, že výsledky defacto vypovídají o názorech jisté věkové kategorie a většinou vysokoškoláků (jak to nakonec i odpovídá představě, kudy se předávaly a šířily informace o výzkumu – tedy když zvážíme, že autorka sběr iniciovala přes své přátele...). Všechna data jsou v přehledných tabulkách jak v textu, tak v přílohách a celá práce je uzavřena solidním (pětistránkovým) seznamem odborné literatury.

Během čtení jsem si kladl některé otázky, které nyní formuluji jako podnět k event. diskusi. Autorka v obou fázích sběru dat zvolila samostatný, nenáhodný výběr respondentů (tzv. snow ball). Zajímalo by mě, jak si pojistila, že neodpoví stejná osoba (v obou sběrech), když to bylo anonymní (jen pohlaví a vzdělání). V příloze nenacházím instrukci, jak dále šířit materiály, jak je vracet atp. Na s. 70 autorka konstatuje, že se objevovaly také asociace typu „Můj vnitřní svět“. Myslím, že to vzhledem k obecné instrukci (asociovat vše ke slovu *intimita*) není až tak překvapivé (ve smyslu „být sám se sebou ... v intimitě, zanořenosti do sebe vůči ostatnímu světu). Jev intimity tak vlastně přesahuje sociálně psychologickou sféru (zde vymezenou třemi oblastmi). Má na to autorka názor? Jak se s tím vypořádaly zahraniční studie?

Předložená práce splňuje všechny požadavky kladené na tento typ prací a já ji doporučuji k obhajobě. Jako hodnocení navrhuji: výborně.

Praha, 14.8. 2012

Jiří Šípek